

№ 80
10 грудня
2016

Слава Ісусу Христу!
Слава на Віки!

**Українська
Православна
Церква Св. Анни**

**St. Anne's
Ukrainian Orthodox
Church**

**525 Morrish Road
Scarborough,
Ontario M1C 1G2**

**Church Office
(416) 284-9642**

**Parish Priest:
Rev. Father Volodymyr
Feskiv
(647) 680-0448**

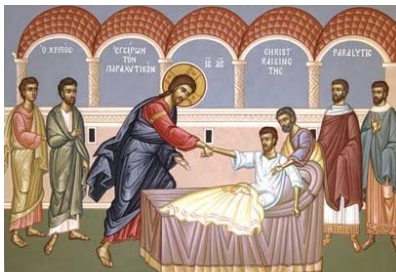
**Церковний листочок
святої Анни
St Anne's Newsletter**

Orthodox Prayers to Heal Sickness

Prayers for someone else who is sick

O Lord our God, the Physician of our souls and bodies, look down upon Thy servant (name) and cure him of all infirmities of the flesh, in the Name of our Lord and Saviour Jesus Christ, with Whom Thou art blessed, together with Thy Most Holy, Gracious, and Life-giving Spirit, always, now and forever, and unto ages of ages. Amen.

* * *

O Merciful Lord, visit and heal Thy sick servant, (name), now lying on the bed of sickness and sorely afflicted, as Thou, O Saviour, didst once raise Peter's wife's mother and the man sick of the palsy who was carried on his bed: for Thou alone hast borne the sickness and afflictions of our race, and with Thee nothing is impossible, for Thou art all-merciful.

Prayers for all sick people

O Lord Almighty, healer of our souls and bodies, Who putteth down and raiseth up, Who chastiseth and health also; now, in Thy great mercy, visit our brothers and sisters who are sick. Stretch forth Thy hand that is full of healing and health, and raise them up, and cure them of their illness. Put away from them the spirit of disease and of every malady, pain and fever to which they are bound. And if they have sins and transgressions, grant to them remission and forgiveness, for Thou lovest humankind. Yea, O Lord my God, have pity on Thy creation, through the compassions of Thine only-begotten Son, together with Thine all-holy, good, and life-creating Spirit, with whom Thou art blessed, both now and ever, and to ages of ages.

Prayers for yourself in sickness

O Lord Jesus Christ our Saviour, the Physician of our souls and bodies, Who didst become Man and suffer death on the Cross for our salvation, and through Thy tender love and compassion didst heal all manner of sickness and affliction: do Thou, O Lord, visit me in my suffering, and grant me grace and strength to bear this sickness with which I am afflicted, with Christian patience and submission to Thy will, trusting in Thy lovingkindness and tender mercy. Bless, I pray Thee, the means used for my recovery, and those who administer them. I know, O Lord,

that I justly deserve any punishment Thou mayest inflict upon me, for I have so often offended Thee and sinned against Thee in thought, word, and deed. Therefore, I humbly pray to Thee, look upon my weakness, and deal not with me according to my sins, but according to the multitude of Thy mercies. Have compassion on me, and let mercy and justice meet; and deliver me from the sickness and suffering I am undergoing. Grant that my sickness may be the means of my true repentance and amendment of my life according to Thy will, that I may spend the rest of my days in Thy love and fear; that my soul, being helped by Thy grace and sanctified by Thy holy mysteries, may be prepared for its transition to the eternal life and there, in the company of Thy blessed saints, may praise and glorify Thee with Thy Eternal Father and Life-giving Spirit. Amen.

* * *

O Holy Father, heavenly Physician of the body and soul, Who hast sent Thine Only-begotten Son, our Lord Jesus Christ, to heal ailments and deliver us from death; do Thou heal me, Thy servant, of all suffering, and restore me to health by the grace of Thy Divine Son, through the intercessions of our Most Holy Queen Ever-virgin Mary, the Mother of God, and all the saints. For Thou art the Fountain of all cure, O Lord, and we give thanks to Thee, the Father, the Son, and the Holy Spirit, now and forever, and unto ages of ages. Amen.

Хвороба дитини

Доброго дня! У нас віруюча сім'я, ми постійно ходимо до храму. Причащаємо дочку з народження практично щонеділі (їй 3 роки). Церква у нас під боком, і коли ми йдемо туди, нас бачать

практично усі місцеві мамочки.

Нещодавно одна з них поставила мене в тупик питанням. "Що толку, що ти дитину по церквах тягаєш? Ти з нею за три роки п'ять разів у лікарні лежала, з хвороб не вилазиш, до садочку віддати не можеш. Мала нервує. Зводила б ти її краще до бабки. Ось я свою зводила, так лиха тепер не знаю. Не хворіє зовсім, з нервами все гаразд".

Я відповіла, що бабка — не мій варіант. Як взагалі реагувати? Дійсно, чому моя дитина, що регулярно причащається, хворіє, а у батьків, що бігають по бабках — ні?

Ольга.

Шановна Ольго!

Дякую за дійсно серйозне запитання. Справа в тому, що насправді ніхто не обіцяв нам легке й безтурботне життя. Стається так, що матері сприймають Причастя для своїх дітей як свого роду "пігулку" від хвороб, знервованості та ін. Проте це неприпустимий утилітарний підхід до Причастя! Давайте поміркуємо: що таке Причастя? Згідно

Нового Завіту та вірі Церкви, це є Тіло і Кров Господа нашого Ісуса Христа, і ті, хто причащається, поєднуються із Самим Господом. Чи можна це сприймати як *засіб*, а не як *ціль*? Як засіб для здоров'я, добробуту та ін.? Ні й ще раз ні! Причастя — таїнство, що поєднує нас із Богом. Зрозуміло, не "автоматично": для того, щоб причащатися, треба реально бути християнином, сповнювати Божі заповіді кожного дня. Та ось, можна бути здоровим чи хворим, проте бути із Богом. У хворобі чи у здоров'ї — із Христом. А що далі — це вже вирішує Сам Бог, чи дати благодатну поміч у зціленні цій людині, чи діяти через звичайні лікувальні засоби (медицину).

Ще буває таке, що батьки причащають дітей, а самі при цьому подовгу не причащаються. І також незрозуміло: для чого вони причащають дітей, якщо самі власним прикладом показують дітям, що дорослим причащатися не треба? Вчити дитину вірі краще за все прикладом власного життя, а не через розповіді. Методика "роби, як я" краща за "роби, як я сказав". Так і з причастям.

Що стосується хвороб. Хвороби — наслідок того, що наша людська природа пошкоджена гріхом. Не завжди це "кара" за якийсь певний гріх (хоча може бути й так, проте судити про це може тільки сама людина, що знає власне життя, а не хтось ззовні). І лікуватися від хвороб треба комплексно: зціляючи тіло й душу. Такий підхід у таїнстві Соборування (Маслосвячення): там просять про цілковите зцілення людини, про прощення гріхів та одужання від тілесних хвороб. Та крім молитви і церковних засобів важлива медицина — *адже через лікарів діє Той Самий Бог.*

А ось "бабка" — це шлях у нікуди. Шлях магії, темряви чи шахрайства. "Бабка" ніколи не вирішить питання сенсу життя. Жодна бабка не скаже, чому ми помираємо, що буде далі, навіщо ми живемо у цьому світі. Навіщо народжуватися та жити, якщо прийдеться померти? А Причастя — саме про це. Як сказав один мій знайомий священник, "бабка" — як анальгін при гострому апендициті: сумнівна користь і плачевні наслідки.

З повагою,

протоієрей Андрій Дудченко

Church is for old women and sick people (and other myths)

Is church intended for some people more than others? Amelia explores five common myths about the purpose of attending church and receiving Holy Communion.

More than once, I've been asked—by fellow Orthodox, sadly—why I go to church so much. Also more than once, it's been explained to me that

"church is for old women and sick people."
Consequently, if I'm neither elderly nor ill, then I have no reason to be there—unless it's Christmas or Easter, of course.

Unfortunately, these aren't the only myths keeping our parishes from being less than full on a regular basis. Here are a few of my thoughts on a few of those myths.

Myth #1: Regular church attendance is for old women—specifically, widows.

In many parishes, it's probably true that the elderly make up the largest portion of the crowd. Among them, it may or may not be true that the females outnumber the males and that many of them are widows. However, widows and female senior citizens aren't the only ones on the Lord's guest-list. We're all invited (and expected) to show up for worship on a regular basis. This includes married and single people as well as widows; it includes elderly men as well as elderly women; it includes young people just as much as the not-so-young.

Myth #2: Regular church attendance is for (physically) sick people.

It's true that church is a good place for sick people to be. But if you go to church all the time when you're not sick, God will certainly be with you if a time comes that you're too sick to go. While sick people certainly should pray to God for healing, strength, wisdom, and so forth, so must everyone else. The soul needs these things just as much as the body does. No one can honestly claim to have a perfect, fit-for-eternity soul; we all have room for improvement. The church helpful to us in times of physical sickness, of course, but its "specialty," if you will, is the salvation of our souls.

Myth #3: Frequent Holy Communion is for people who are dying, and occasional Communion is reserved for Christmas, Easter, or some Sunday in close proximity.

Let's think, for a moment, about why we go to church in the first place. For some of us, it's only because we know we're "supposed to." Others of us come to say, *God, help me with* [insert problem here], or because we want to say thank you for one thing or another. Some of us come to pray for ourselves and for others. Any reason is a good reason to come to church. But the most important reason to come to church is to receive Holy Communion. In fact, it's the very reason we celebrate the Divine Liturgy at all. Communion is for everyone (terminally ill or not) at all times (special occasion or not). In days past, the faithful would receive Communion at every Liturgy. Today, this is only very rarely the case.

Myth #4: Church isn't a place for small children.

Many people take their babies to church to be baptized and then never

bring them back until they're in kindergarten and ready to enroll in church school. Others don't even bother with church school; they wait until their kids are grown, and then they're astonished to learn that their teens and young adults have no interest in church whatsoever. That interest needs to be cultivated from the earliest ages. But the need to bring children to church is more than just an issue of early exposure; there's much spiritual benefit to be gained. No child is too young to receive Holy Communion, or to be immersed in the sensory experiences of the services, or to be surrounded by prayer and the presence of the Lord Himself. Learning isn't necessarily academic or achieved through wordy explanations of things; there's also spiritual learning.

Myth #5: Church attendance automatically neutralizes past sins.

It's one thing to be truly repentant and to go to church to say "I'm sorry" to God for all of the wrong things that we do, say, and think. It's entirely another to go out of feelings of guilt but not have any desire to change. While it's never a bad thing to be physically present for a church service, we have to be mentally present as well; we have to be actively engaged in prayer. If we just go to put our time in, so to speak, our attendance won't be of much benefit. Going to church *helps* us to change and become better people, certainly, but we have to be *willing* to change in order to receive that help.

Забобони похоронні, або Як кинути табуреткою, щоб душа не сіла

На жаль, рано чи пізно, але горе приходить у кожную родину, забираючи чиесь життя. Згорьовані рідні часто не знають, як поводитись біля покійного, і питають про це в старших людей. Але чомусь не священика...

Скажімо, у хаті, де лежить покійник, не можна відчиняти вікна і квартирки. Дзеркала завішують тканиною, а після того, як винесуть тіло, перевертають усі стільці в хаті.

Що це — традиції, яких потрібно дотримуватись, чи звичайнісінькі забобони? Про це розмовляємо з єпископом Євстратієм (Зорею), отцями Тарасом Дзьобою, Миколою Микосовським ЧСВВ, Зеновієм Хоркавим.

— Які бувають забобони, пов'язані з християнським похороном?

о. Тарас

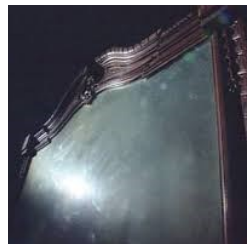
— Найчастіше стикався з тим що «хтось», «чомусь» забороняє сім'ї померлого торкатися хреста, який очолює похоронну процесію, нести труну чи Євангеліє... мовляв, щоб не було нової смерті в родині. Правду кажучи, немає такої заборони. До несення хреста чи Євангелія в похоронній процесії слід запрошувати лише гідних людей, а не будь-кого, адже це — поважна місія: очолювати похоронну процесію, несучи хрест Христовий чи Слово Боже. Або ще

один забобон — «не можна відчиняти вікна чи квартирки». Це також поширена практика, через яку люди, що прийшли на парастас чи похорон, а в особливо гарячу пору року, мліють, їм стає зле. Адже коли бракує кисню, важко молитися. А похорон — це і є молитва за новопреставлену людину. І підготовка місця, де лежить покійний, полягає саме в тому, щоб це місце найбільше приготувати до такої молитви та щоб молитися було комфортно. Коли виносять небіжчика, у домі часто перевертають столи й стільці — і цей забобон також не має нічого спільного з християнським похороном. Пригадую, якось спитав одних людей, для чого вони перевертають стільці. Кажуть, щоб «душа не сіла». Але ж душа — не тіло, їй крісла не потрібні.

— Навіщо закривають тканиною всі дзеркала?

о. Олег:

— Начебто для того, щоб душа покійного, побачивши себе, не злякалася. Інший варіант тлумачення: щоб покійний не налякав родичів. Уважається також, що через дзеркало душа може піти в темний світ «задзеркалля», де панує диявол і правлять біси. Насправді цей звичай пішов із далеких часів, коли в багатих будинках драпірували чорними тканинами дзеркала і кришталеві люстри, щоб вони своїм розкішним блиском не відволікали тих, хто молиться.

о. Микола:

— А насправді душа покійних одразу після фізичної смерті постає перед Богом на особистий суд, складаючи звіт з усього свого життя, а не «вештається» без потреби по світі.

— Які ще поширені забобони?

о. Олег:

— Наприклад, вірять, начебто людина, яка повернулася в помешкання після винесення тіла, але до повернення процесії з цвинтаря, неодмінно помре. Або що людина, яка йде перед труною, піде за померлим. Вважають, що не можна дивитися з вікна на похоронну процесію, бо теж помреш. Кажуть, що не варто приносити з цвинтаря живих або штучних квітів, бо той, хто це зробить, буде важко і довго хворіти. Вірять, що на час похорону треба забирати з дому тварин, особливо собак. Бо собачий гавкіт лякає душу покійного. Після того, як покійного винесуть з дому, обов'язково миють підлогу — так «вимивають» із хати смерть. Або кажуть, що не можна нічого залишати з речей померлого, хоч би якими коштовними й гарними вони були, аби не перебрати на себе чужі лихо і хвороби. Чи кладуть у труну всі улюблені речі, які мав покійник, скажімо, люльку, палицю, окуляри.

о. Зеновій:

— Найгірше, що використовують похоронні речі для магії. Наприклад, я чув, що беруть той шнурок, яким були зв'язані ноги (руки, щелепи) покійника, намочують його в горілці й дають ту горілчку чоловікові. Так хочуть віднайти його від випивання. Часто, виносячи труну з дому, тричі піднімають її над порогом або ж навіть розхитують. Навіщо

о. Микола:

— Якщо спитати, чому так роблять, ніхто не дасть раціональної відповіді. Річ у тім, що в давнину наші предки були, як знаємо, язичниками і вірили, що в порозі живе домовик, тобто злий дух. Отож, виносячи померлих надвір, із ним прощалися. Тепер для чого робити таке «прощання» з нечистою силою і що це має спільного зі здоровим глуздом та взагалі з християнською вірою? З покійним ми прощаємось під час самого похорону, коли триває так зване останнє цілування.

— Як ставитися до таких забобонів? Чому вони виникають?

о. Тарас:

— Звісно, у підготовці до похорону рідні питають порад у знайомих, старших людей, але парадоксально — чомусь не у священика. Усі забобони мають один корінь: брак християнської свідомості. Саме через своє незнання люди вигадують або передають іншим те, що не має нічого спільного з ученням Церкви. Адже похорон — це молитва, а не лише обряд із певних дій, а в молитві кожна дія має свої зміст, символ і значення.

о. Зеновій:

— Інколи під час похорону люди звертають більшу увагу на другорядні речі, ніж на головні. Забуваючи, що в такий час потрібні тільки молитва за цю померлу людину та добрий спомин. Користі душі тієї людини, яка відійшла у вічність, усі ці забобони не дають. Навпаки: вони ще можуть і нашкодити її спасінню.

Єпископ Євстратій (Зоря):

— Згоден, що єдине, чого померла людина потребує, — це молитви. Все інше — зовнішнє й більш потрібне нам, живим. Наприклад, часто на поминках для покійника ставлять чарку з горілкою. Кажуть, що це — їжа для померлого. Але душі покійника, яка є нематеріальною, цього не потрібно. Краще запалити свічку.

Леся Ясинчук, [Kipios](#), за газетою "Експрес"

Джерело: [CREDO](#)